U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně **D. B. M. K.**, zastoupená Mgr. Tomášem Šetinou, advokátem se sídlem Doudlebská 1699/5, Praha, adresa pro doručování Zeleného 803/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2010, č. j. 63 Az 61/2008 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Tomáše Šetiny **se určuje** částkou 5760 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 25. 1. 2010, č. j. 63 Az 61/2008 - 40 odmítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 5. 8. 2008, č. j. OAM-529/VL-07-11-2008, kterým byla žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatelka podala prakticky blanketní žalobu, a proto byla usnesením ze dne 17. 9. 2008, č. j. 63 Az 61/2008 - 15 vyzvána k jejímu doplnění. Na tuto výzvu, kterou převzala dne 12. 11. 2008, stěžovatelka nereagovala. Žalobu tak nebylo možno projednat, neboť postrádala zákonem stanovené náležitosti ve smyslu ust. § 71 s. ř. s. Krajský ji soud proto odmítl podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že krajský soud nevzal v úvahu její osobní a ekonomickou situaci a že je u ní dán důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Neposkytnutí ochrany ze strany českého státu by bylo pro stěžovatelku nepřiměřeně tvrdé, protože návratem do vlasti by jí byla způsobena újma spočívající

v nemožnosti zajistit si živobytí. Nadto je v české společnosti natolik integrována, že žádost o azyl nelze chápat jako snahu vyhnout se vyhoštění. Stěžovatelka dále uvedla, že z důvodu tehdejší velmi špatné znalosti českého jazyka neporozuměla výzvě, aby ve lhůtě 6 dnů od doručení usnesení opravila a doplnila žalobu. V tak krátké lhůtě se jí nepodařilo zajistit si advokáta, kterého by si mohla finančně dovolit. Stěžovatelka se domnívá, že její žaloba byla projednatelná, protože obsahovala jak obecné, tak zvláštní náležitosti stanovené zákonem. Uvedla konkrétní důvody, na základě kterých se domáhala zrušení rozhodnutí ministerstva. Jde-li o důkazy k prokázání tvrzení, tyto označila tak, že odkázala na svou žádost o udělení mezinárodní ochrany a spisový materiál. Stěžovatelce tak bylo upřeno právo, aby soud přezkoumal zákonnost rozhodnutí ministerstva, kterým byla zkrácena na svých právech. Z těchto důvodů se obrátila na Nejvyšší správní soud s návrhem, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že své rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany pokládá za vydané v souladu s právními předpisy a kasační stížnost považuje za bezdůvodnou. Svou žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelka zdůvodňovala v podstatě toliko ekonomickými potížemi ve vlasti, což jsou důvody azylově irelevantní. Z pohledu ministerstva je zřejmé, že celé řízení používá jen pro legalizaci zdejšího pobytu. Proto ministerstvo navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Námitkami směřujícími proti napadenému správnímu rozhodnutí či proti úvahám krajského soudu vysloveným v souvislosti s obsahem tohoto správního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Rozhodl-li krajský soud napadeným usnesením o odmítnutí žaloby, přicházejí v takovém případě z povahy věci v úvahu pouze kasační důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., přičemž pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále důvod podle písm. c) citovaného ustanovení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. Výše uvedené stížní námitky nespadají pod tyto a jsou tak jinými důvody, než o které se může kasační stížnost proti rozhodnutí o odmítnutí návrhu opírat (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Námitku procesního pochybení krajského soudu, jež podle stěžovatelky spočívalo v zaslání výzvy k doplnění a konkretizaci žaloby v českém jazyce, na níž nestihla ve lhůtě 6 dnů zareagovat, pak shledal Nejvyšší správní soud nepřijatelnou. Ze soudního spisu vyplynulo, že krajský soud stěžovatelce doručil dne 12. 11. 2008 také překlad usnesení ze dne 17. 9. 2008 č. j. 63 Az 61/2008 - 15 do anglického jazyka, v němž bylo se stěžovatelkou

vedeno azylové řízení. Vzhledem k tomu nemůže být její tvrzení, že neporozuměla obsahu výzvy, důvodem přijatelnosti této námitky.

Otázka náležitostí žaloby a podmínek její projednatelnosti již byla mnohokrát předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu. I námitky vztahující se k této otázce jsou proto nepřijatelné. V souvislosti s námitkou stěžovatelky, že její žaloba obsahovala jak obecné, tak zvláštní náležitosti stanovené zákonem, přičemž odkazovala na spisový materiál jako důkaz, lze citovat z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k této problematice. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS a dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že *„líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem…Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti."* Krajský soud tak nepochybil, pokud stěžovatelku vyzval k doplnění žaloby, neboť v ní vylíčila pouze obecné nezákonnosti rozhodnutí a uvedla obecný odkaz na správní spis. V souvislosti s námitkou nemožnosti zaplatit si advokáta pro řízení o žalobě lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 7 Azs 67/2009 - 50, v němž se soud zabýval poučovací povinností soudu ve vztahu k možnosti požádat soud o ustanovení bezplatného zástupce. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zdůraznil, že „z pouhé nečinnosti vůči soudu nelze ještě dovozovat neporozumění obsahu výzvy a neschopnost na ni adekvátně reagovat" (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2005, č. j. 2 Azs 292/2004 – 32 či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. a v takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za dva úkony právní služby po 2 100 Kč (doplnění kasační stížnosti a písemné podání soudu) a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů ve výši 2x300 Kč, celkem tedy 4800 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 960 Kč. Celková částka odměny tedy činí 5 760 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2010

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu